

IJSLANDSE MOORDEN

Eva Björg

Ægisdóttir

IJSKOUDE LEUGENS

'Een sterke thriller met een verrassende ontknoping.'

The Times

Eva Björg Ægisdóttir

IJSKOUDE LEUGENS

De Fontein

De geboorte

Het witte beddengoed doet me aan papier denken. Het ritselt bij elke beweging en ik krijg er jeuk van over mijn hele lichaam. Ik hou niet van wit beddengoed en ik hou niet van papier. Het is iets met de textuur waar ik de kriebels van krijg. Het stijve materiaal dat aan mijn gevoelige huid blijft plakken. Daarom heb ik nauwelijks geslapen sinds ik hier ben.

Mijn huid heeft bijna dezelfde witte kleur als het beddengoed en herinnert – o, ironie – ook aan papier. Hij is dun, wit, en trekt op een vreemde manier als ik me beweeg. Het voelt alsof hij elk moment kan scheuren. De blauwe aderen zijn zichtbaar en ik krab me overal, ook al weet ik dat ik dat niet moet doen. Mijn nagels laten rode striemen achter en ik dwing mezelf ermee op te houden voordat die beginnen te bloeden. Als dat gebeurt gaan de artsen en de verloskundigen nog zorgelijker kijken dan ze al doen.

Ze denken duidelijk dat er iets mis is met mij.

Ik vraag me af of ze ook bij andere vrouwen op de afdeling zonder waarschuwing de kamer in en uit lopen. Ik denk eigenlijk van niet en heb het gevoel dat ze wachten tot ik iets verkeerd doe. Ze stellen indringende vragen en onderzoeken mijn lichaam. Ze kijken naar de littekens op mijn polsen en kijken elkaar ernstig aan. Ze kijken kritisch naar mijn zwakke gestel en ik ben te moe om ze uit te leggen dat ik altijd zo geweest ben. Ik honger mezelf niet uit, ik ben altijd mager geweest en heb nooit veel om eten gegeven. Ik vergeet hele dagen te

eten en heb dat niet in de gaten tot ik van de honger begin te rillen. Ik doe het niet met opzet. Als er een tablet bestond met alle voedingsstoffen en calorieën die ik per dag nodig heb, dan zou ik hem zonder aarzelen nemen.

Ik zeg niets en onderga de onderzoekende blik van de arts met zijn wijde neusvleugels als hij naar mij kijkt. Volgens mij mag hij mij niet zo. Niet nadat ik ben betrapt op roken in mijn kamer. Ze deden allemaal alsof ik het hele ziekenhuis in brand wilde steken, terwijl ik het raam alleen maar wijd open had gezet en de rook de nacht in had geblazen. Ik dacht niet dat iemand het zou merken, maar ze kwamen direct binnen, met zijn drieën of vieren, en bevalen me mijn sigaret uit te maken. Ze zagen de grap er niet van in, anders dan ik. Ze konden er niet eens om lachen toen ik mijn sigaret het raam uit gooide en beide handen in de lucht stak, alsof ik onder schot werd gehouden. Ik vond het reuzegrappig.

Sindsdien ben ik niet meer alleen gelaten met het kind. Daar ben ik eigenlijk wel blij om, want ik durf er zelf niet alleen mee te zijn. De keren dat ze ermee binnenkomen en het aanleggen aan de borst, sluit het zijn mond om mijn tepel. Het voelt alsof duizend naalden me doorboren, als het zuigt. Het kind ligt aan mijn borst en ik zie er niets in wat op mij lijkt. De neus is te groot voor het gezicht en in de donkere haartjes zitten nog resten van geronnen bloed. Ik vind het niet bijzonder mooi en schrik als het opeens ophoudt met zuigen en opkijkt. Het kijkt me recht in de ogen, alsof het me beoordeelt. Daar is ze nu, mijn moeder, verbeeld ik me dat het denkt.

We kijken elkaar een tijdje aan. Onder de donkere wimpers gaan grijze ogen schuil. De verloskundigen zeggen dat de kleur nog gaat veranderen, maar ik hoop van niet. Ik heb grijs altijd mooi gevonden. Ik wend mijn blik af zodra ik voel dat er tranen beginnen te stromen. Als ik weer kijk, staart het kind me nog altijd aan.

‘Vergeef me,’ fluister ik zachtjes. ‘Vergeef me dat ik je moeder ben.’

Zondag

‘Niet zo hard!’ Elma versnelde haar pas, maar Alexander luisterde niet naar zijn tante en bleef rennen. Zijn blonde, iets te lange haren glansden in de decemberzon.

‘Pak me dan, Elma!’ Hij keek even achterom naar haar. Zijn ogen schitterden. Toen struikelde hij en viel voorover.

‘Alexander!’ Elma rende naar hem toe en boog zich over hem heen. Ze zag al snel dat hij zich geen pijn had gedaan, afgezien van een paar schrammen op zijn handen. ‘Rustig maar, alles in orde. Je hebt niks. Of tenminste niks ergs.’ Ze zette hem overeind, klopte het zand van zijn handen en droogde de tranen die over zijn rode wangen liepen. ‘Zullen we eens kijken of we nog mooie schelpen kunnen vinden op het strand?’

Alexander haalde zijn neus op en knikte. ‘En krabben.’

‘Ja, misschien vinden we ook wel krabben.’

Alexander was zijn ongelukje snel vergeten. Hij wilde Elma’s hand niet langer vasthouden en rende weer weg.

‘Doe voorzichtig!’ riep ze hem achterna.

Toen ze bij het zwarte zandstrand kwamen zag Elma dat hij bleef staan en neerhurkte. Iets had zijn aandacht getrokken.

Ze liep rustig naar hem toe en ademde de zeelucht in. De zon scheen fel, ondanks de kou, en het witte laagje sneeuw dat alles had bedekt toen ze wakker werd was verdwenen. De golven rolden zachtjes af en aan, er stond een zacht briesje en alles was rustig. Elma maakte haar sjaal los en hurkte neer toen ze bij Alexander kwam.

‘Mag ik zien wat je gevonden hebt?’

‘Een krabbenpoot.’ Hij hield het kleine rode pootje omhoog.

‘Wow,’ zei Elma. ‘Zullen we hem in ons bakje doen?’

Alexander knikte en legde de poot voorzichtig in het bakje dat ze hadden meegenomen. Hij rende weer weg, op zoek naar nog meer strandschatten.

Alexander was nog maar net zes jaar oud en de wereld was vol interessants voor hem. Tochtjes naar het strand op Elínarhöfði stonden hoog op zijn lijstje van favoriete dingen om te doen, want je kon daar van alles vinden. Elma was als kind ook graag naar het strand gegaan. Ze nam altijd een bakje mee voor de schelpen en ging dan helemaal op in alles wat het strand te bieden had. Er was iets met het geluid en de geur daar wat rustgevend werkte. Alsof alle zorgen van de wereld verdwenen waren.

Ze herinnerde zich vaag waar de naam Elínarhöfði vandaan kwam. Het was iets met de zuster van Sæmundur de geleerde, die Elín heette. Er was nog een zus, die Halla heette en aan de andere kant van de fjord woonde. Als Elín met haar wilde praten, ging ze op het strand zitten en zwaaide ze met haar zakdoek naar Halla, die aan de overkant zat op de Höllubjarg, de Hallarots. Ze overwoog even om dit aan Alexander te vertellen, maar toen ze hem net weer had ingehaald, ging haar telefoon over in haar zak.

‘Elma...’ Aðalheiður klonk een beetje buiten adem door de telefoon.

‘Alles goed, mama?’ Elma ging op een grote steen zitten naast Alexander.

‘Ja hoor.’ Er klonk gerommel op de achtergrond. Ze ademde zwaar. ‘Ja, ik heb alleen de kerstlampjes tevoorschijn gehaald. Wil ze uiteindelijk gaan ophangen. Ik begrijp niet dat ik dat niet allang gedaan heb.’

Haar ouders versierden met Kerstmis het huis altijd veel te overdreven en veel te vroeg. Of eigenlijk deed haar moeder dat in haar eentje. Niet dat haar vader haar niet wilde helpen, maar Aðalheiður

gaf hem er de kans niet toe. Ze maakte van de gelegenheid gebruik als hij op zijn werk was, zodat zij haar handen vrij had om zo veel mogelijk versiering op te hangen.

‘Heb je hulp nodig?’

‘Nee, nee, het lukt me wel. Ik vroeg me alleen af... Je vader wordt over twee weken zeventig. Kunnen jij en je zus niet samen naar de stad gaan en een cadeau voor hem kopen? Ik weet dat hij nieuwe lieslaarzen nodig heeft.’

‘Wij tweeën?’ Elma vertrok haar gezicht. Haar zus en zij waren nooit erg dik met elkaar geweest, al scheelden ze maar drie jaar. ‘Ik weet het niet, mama...’

‘Dagný wilde graag met jou samen gaan.’

‘Waarom ga jij niet mee?’

‘Ik heb genoeg andere dingen te doen,’ zei Aðalheiður. ‘Ik had gedacht dat jullie komend weekend konden gaan en er een dagje uit van konden maken. Ik heb hier nog een bon voor een spa, die papa en ik toch niet gebruiken. Jullie kunnen er onderweg misschien heen gaan.’

‘Die bon die ik jullie met Kerstmis heb gegeven?’ Elma deed niet eens een poging haar sarcasme te verhullen.

‘Ja, o, was die van jou? Ik wil gewoon graag dat jullie hem gebruiken. Er een zussendag van maken.’

‘Ik heb die bon voor jullie gekocht, mama. Papa en jij willen je nooit eens laten verwennen. Jullie gaan nooit ergens heen.’

‘Wat een onzin. We gaan in het voorjaar naar Praag. Jullie moeten het echt doen...’

‘Dus het is eigenlijk al besloten?’

‘Doe niet zo, Elma –’

Elma viel haar in de rede. ‘Ik maak maar een grapje. Natuurlijk ga ik. Geen punt.’

Ze deed haar telefoon weer in haar zak en liep naar Alexander, die inmiddels dicht bij de zee was gekomen. Het was lang geleden dat zij

en haar zus iets samen hadden gedaan. Elma paste af en toe op Alexander, vooral omdat hij soms zelf belde en vroeg of Elma hem kwam halen. Verder verliep hun contact vooral via hun ouders. Elma vroeg zich weleens af hoe hun verstandhouding zou zijn als die er niet zouden zijn.

‘Elma, kijk eens hoeveel ik al heb!’ Alexander hield zijn hand omhoog, die vol kleurige stenen zat. Hij begon steeds meer op Viđar, zijn vader, te lijken. Dezelfde fijne trekken en blauwe ogen. Hij werd nooit boos en had hetzelfde kleine hartje.

‘Mooi!’ zei ze. ‘Het zijn vast wensstenen.’

‘Denk je dat?’

‘Ik weet het zeker.’

Alexander deed de stenen in het bakje dat Elma hem voorhield.

‘Ik denk het ook,’ zei hij en hij lachte, zodat het gat zichtbaar werd dat de eerste gewisselde tand had achtergelaten. Toen stak hij een handje uit en streek een haarlok uit Elma’s gezicht.

Elma lachte. ‘Dank je wel, Alexander. Is mijn haar helemaal in de war geraakt?’

Alexander knikte. ‘Ja, eigenlijk wel.’

‘En wat wil je wensen?’ Elma kwam overeind en klopte het zand van haar broek.

‘Ik wil ze aan jou geven. Dan kun jij iets wensen.’

‘Weet je het zeker?’ Elma pakte zijn hand en ze begonnen naar de auto terug te lopen. ‘Je mag alles wensen wat je maar wilt. Een ruimteschip, een onderzeeër, lego...’

‘Tsss, ik krijg toch al alles wat ik wil. Ik schrijf gewoon een verlanglijstje voor de Kerstman. Jij hebt die stenen meer nodig dan ik, want de Kerstman luistert alleen naar kinderen en niet naar volwassenen.’

‘Ja, daar heb je wel gelijk in.’ Ze opende het achterportier van de auto en Alexander stapte in.

‘Ik weet wat jij wenst.’ Alexander keek ernstig naar Elma terwijl zij hem hielp zijn veiligheidsgordel om te doen.

‘O ja? Kun je gedachtelezen?’

‘Ja. Of eigenlijk niet, maar ik weet het toch,’ zei Alexander. ‘Jij wenst een jongetje dat op mij lijkt. Mama zegt dat je daarom soms verdrietig bent. Omdat je geen jongetje hebt.’

‘Maar ik heb jou toch ook een beetje?’ zei Elma en ze gaf hem een kus op zijn hoofd. ‘Waarom zou ik er dan nog een nodig hebben?’

Haar telefoon piepte in haar zak voor Alexander antwoord kon geven.

‘Ben je buiten?’ vroeg Sævar. Zijn stem klonk hees en Elma was blij dat ze zijn uitnodiging om gisteravond mee te gaan dansen niet had aangenomen. Er werden soms feestavonden georganiseerd in Akranes en gisteren was dat ook het geval. Elma was er nog nooit heen gegaan. Ze had er geen zin in om allerlei mensen tegen te komen die ze jaren niet had gesproken. Vragen te moeten beantwoorden die ze helemaal niet wilde beantwoorden.

‘Ik was vroeg wakker en ben naar buiten gegaan met mijn kleine neefje,’ zei ze. ‘Hoe gaat het? Was het leuk gisteren?’

Sævar antwoordde met een kreun en Elma lachte. Ze wist dat hij niet goed tegen alcohol kon en meestal enkele dagen nodig had om weer bij te komen. Hij zag er wel stoer uit, maar had niet veel drankjes nodig om dronken te worden. ‘Dat was niet waarom ik je belde, al wil ik je er later graag over vertellen...’ Hij schraapte zijn keel en voegde er op ernstige toon aan toe: ‘Er is een lijk gevonden.’

Elma keek naar Alexander, die in de auto zat en zijn stenen bekeek. ‘Wat? Waar?’

‘Waar ben je?’ vroeg Sævar zonder haar vraag te beantwoorden. Er was ruis te horen over de telefoon.

‘Elínarhöfði.’

‘Kun je me ophalen? Ik denk dat het niet verantwoord is als ik nu ga autorijden...’

‘Ik kom eraan,’ zei Elma en ze hing op. Ze stopte de telefoon in haar jaszak en ging achter het stuur zitten. Ze lachte naar Alexander in de

achteruitkijkspiegel. Naar de jongen die haar zijn wensstenen wilde geven, zodat zij niet meer verdrietig zou zijn.

Nadat ze Alexander had thuisgebracht, reed Elma naar het blauwe woonblok waar Sævar woonde. De recherche in Akranes telde maar drie werknemers en daarom was Elma blij dat ze een collega had als hij. Ze hadden het vanaf de eerste dag goed met elkaar kunnen vinden en ondanks de ernst van de zaken waaraan ze werkten, werd er altijd wel gelachen. Hörður, de chef van de rechercheafdeling, was iets serieuzer, maar Elma klaagde niet. Hij was rechtvaardig en eerlijk en ze had het naar haar zin op haar werk.

Sævar stond voor het huizenblok, met zijn handen in zijn zakken en zijn schouders hoog opgetrokken, in de kou op haar te wachten. Hij droeg een lichtgrijze joggingbroek en een dun zwart jasje. Zijn donkere haar zat in de war en stond rechtvereind in zijn nek. Hij kneep zijn ogen half dicht, alsof het daglicht te veel van het goede was voor hem.

‘Is het bij jou al zomer?’ vroeg Elma toen hij instapte.

‘Ik heb het nooit koud,’ zei Sævar en hij legde een ijskoude hand op Elma’s arm.

‘Ai, Sævar!’ Elma trok haar arm terug en wierp hem een boze blik toe. Ze zette de verwarming in de auto hoger en schudde haar hoofd meewarig.

‘Dank je wel,’ zei Sævar. ‘Weet je, het leek helemaal niet zo koud toen ik naar buiten keek. Ik zag alleen de zon en de blauwe hemel.’

‘Ik dacht dat alle IJslanders nu wel van dat soort fouten hadden geleerd. Het weer hier verandert met het uur.’ Elma reed weg van de parkeerplaats en vroeg: ‘Is bekend wie het is?’

‘Nog niet, maar er komen er niet veel in aanmerking, nietwaar?’

‘Hoezo?’

‘Weet je nog die vrouw die in het voorjaar verdween?’

‘Ja, natuurlijk, Maríanna. Denk je dat zij het is?’

Sævar haalde zijn schouders op. ‘Zij woonde in Borgarnes en degenne die het eerst ter plaatse was, was er zeker van dat het een vrouw was. Er zat nog genoeg haar aan.’

Elma kon zich slecht voorstellen hoe het lijk eruit moest zien als het inderdaad Marianna was. Het was ruim zeven maanden geleden dat ze was verdwenen. Op vrijdag 4 mei had ze een berichtje achtergelaten waarin ze haar puberdochter om vergiffenis vroeg. Marianna had een date gehad, dus haar dochter had haar die avond niet thuis verwacht. Dat was niet ongewoon. Het meisje was heel goed in staat om zichzelf naar bed te brengen. Toen Marianna zaterdagochtend niet was thuisgekomen en haar telefoon niet opnam, belde het meisje naar het pleeggezin waar ze om het weekend heen ging. Zij hadden de politie gewaarschuwd. Toen bleek dat Marianna nooit op haar afspraakje was komen opdagen. Haar auto werd na enkele dagen zoeken gevonden bij een hotel in Bifröst, maar geen spoor van Marianna. Het bericht gaf aanleiding te denken dat ze een eind aan haar leven had gemaakt. Omdat er geen lijk was gevonden, was de zaak niet gesloten. Er was alleen niets nieuws ontdekt sinds haar vermissing. Tot nu.

‘Wie heeft het lijk gevonden?’ vroeg Elma.

‘Mensen die daar vlakbij wonen,’ antwoordde Sævar.

‘Waar precies?’

‘Op het lavaveld bij Grábrók.’

‘Grábrók?’ herhaalde Elma.

‘Die vulkaankrater, je weet wel. Vlak bij Bifröst.’

‘Ik weet wat Grábrók is.’ Elma keek even opzij naar Sævar. ‘Maar zou het geen zelfmoord zijn geweest? Daar werd toch van uitgegaan?’

‘Dat zou natuurlijk kunnen. Ik heb niets gehoord wat op iets anders wees, maar sectie moet waarschijnlijk uitwijzen wat er is gebeurd. Het lijk moet al in verre staat van ontbinding zijn, na al die tijd. Het is niet zo ver van de plaats waar haar auto is gevonden, dus misschien is ze gewoon een grot in gekropen, in de hoop niet te worden gevonden.’

‘Een rare manier om...’

‘Jezelf te doden?’ vulde Sævar aan.

‘Precies,’ zei Elma, terwijl ze het gaspedaal verder indrukte en deed alsof ze de blik van Sævar die op haar rustte niet zag. Niet dat ze zo gevoelig was dat ze over zulke dingen liever niet praatte. Helemaal niet. Alleen moest ze altijd aan Davíð denken als het over zelfmoord ging.

Elma was tweedejaars psychologie toen ze Davíð had leren kennen. Ze had net besloten dat die studie niets voor haar was. Hij studeerde bedrijfskunde, had grote dromen en allerlei ideeën over hoe hij iets zou opbouwen. Negen jaar later was er van die dromen en ideeën nog niets terechtgekomen, maar Elma dacht dat dat niet zo’n probleem was. Ze hadden allebei een goede baan, een huis, een auto en alles wat ze nodig hadden. Davíð was soms een beetje somber, maar ze maakte zich geen zorgen. Ze dacht dat hij ’s nachts sliep als zij dat ook deed en dacht toen ze die dag in september thuiskwam dat hij daar ook zou zijn. Maar dat was niet zo.

‘Misschien is ze het niet,’ zei Elma na een korte stilte.

‘Nee, misschien niet,’ antwoordde Sævar.

Ze namen de afslag richting Borgarnes. De Akrafjall zag er heel anders uit nu ze eronderlangs reden. De auto voor hen minderde vaart en sloeg de asfaltweg in die naar de berg leidde. Waarschijnlijk mensen die de Háahnjúkur wilden beklimmen nu de zon scheen en de hemel helder was. Elma wierp een blik op Sævar. Zijn ogen waren rood en toen hij instapte was er een geur van aftershave en tandpasta de auto binnengekomen, die de alcohollicht die om hem heen hing echter niet kon verhullen.

‘Het lijkt wel of je nog een beetje aangeschoten bent. Of dat je in een badkuip vol zelfgestookte sterkedrank bent gevallen. Was het zo gezellig gisteren?’

Sævar stak een kauwgommetje in zijn mond. ‘Zo beter?’ vroeg hij en hij ademde in haar richting.

‘Wil je serieus dat ik daarop antwoord?’ Het was echt haar bedoeling het onder zijn neus te wrijven dat hij te ver was gegaan. Dat deed

hij ook elke keer als zij te veel had feestgevierd. Zoals laatst, toen Begga haar collega's bij haar thuis had uitgenodigd. Het was niet haar gewoonte om zo veel te drinken, maar die avond eindigde ze met haar hoofd in de wc-pot, als een dronken puber. Ze gaf de whisky de schuld die iemand tevoorschijn had gehaald en die zij per se had willen proeven. De fles rode wijn had er echter ook zeker iets mee te maken gehad. Ze herinnerde zich vaag dat ze de verantwoordelijkheid op zich had genomen voor de muziek, waarmee haar collega's zeer terughoudend hadden ingestemd. Afgezien van Begga, die luidkeels had meegezongen met de Backstreet Boys.

Sævar draaide het raam een eindje open en keek verontschuldigd naar Elma. 'Beetje duizelig. Heb wat frisse lucht nodig.'

'Wil je dat ik stop?'

'Nee, nee, het gaat wel.' Hij sloot het raam weer. 'Elma, de volgende keer dat ik het een goed idee vind om te gaan dansen, hou je mij dan tegen?'

'Ik zal het proberen, maar ik beloof niets.'

'Ik ben te oud voor zulke dingen.'

'Ja, dat is zo.'

Sævar fronste zijn voorhoofd. 'Je had moeten zeggen: Je bent niet te oud, Sævar.'

Elma glimlachte. 'Vijfendertig is helemaal niet zo erg. Je kunt nog best even mee.'

'Zesendertig.' Sævar zuchtte. 'Ik ben al bijna over de helft.'

Elma lachte. 'Doe niet zo gek. Als je je in zelfmedelijden wilt wentelen nadat je hebt feestgevierd, zal ik mijn uiterste best doen je de volgende keer tegen te houden. Ik zal er in ieder geval voor zorgen dat ik je de dag erna niet tegenkom.'

Sævar antwoordde met nog een zucht.

Het was ongeveer een uur rijden van Akranes naar Grábrók. Sævar sliep onderweg. Zijn hoofd viel opzij en zakte achterover tot het neer-

kwam op de hoofdsteun van de bijrijdersstoel. Elma zette de muziek zachter en de verwarming hoger. Ze had het nog steeds koud na het uitstapje naar het strand. Ze glimlachte toen ze aan Alexander en zijn lieve woorden dacht. Kon ze de tijd maar stilzetten, zodat ze langer van zijn onschuld en oprechtheid kon genieten. De jaren gingen gewoon veel te snel. Was het niet gisteren dat ze Alexander in haar armen hield na zijn geboorte in het ziekenhuis, gerimpeld en rood en met glanzende blonde haartjes op zijn hoofd? Sinds ze ruim een jaar geleden naar Akranes was teruggekomen, kon ze veel meer tijd doorbrengen met de zoons van haar zusje, Alexander en Jökull, die in september twee was geworden. Daarom werden ze voor haar gevoel gelukkig wel veel minder snel groot dan daarvoor.

Ze reden Borgarnes uit en passeerden verdorde velden en boerenwoningen. Toen ze Bifröst naderden, zagen ze aan weerszijden van de weg lavavelden liggen. Bij de meeste zomerhuizen in het gebied stonden auto's. Het leek of de mensen nog van het goede weer wilden genieten voor de winter inzette.

Grábrók, een kleine vulkaan die duizenden jaren geleden voor het laatst actief was, was niet hoog. Je kon hem eigenlijk nauwelijks een berg noemen. Hij was wel mooi om te zien, met zijn grote krater in het midden. Eigenlijk waren er drie kraters. De andere twee lagen aan beide kanten van de berg zelf, maar waren veel kleiner dan de hoofdkrater. De hellingen waren glad en bedekt met grijs en roestrood gesteente. Bruin gras ontsprong in de spleten en overal zag je lava en mos. Elma zag een politieauto staan aan de voet van de berg en sloeg af vlak voor de parkeerplaats, die normaal gesproken wemelde van de toeristen en de touringcars. Ze reed over een smalle asfaltweg en stopte naast de politieauto.

Ze stootte Sævar aan, die een paar keer met zijn ogen knipperde en gaapte.

'Gaaf het al iets beter?' vroeg Elma terwijl ze het autoportier opende.

Hij antwoordde door te knikken, maar aan zijn gezicht te zien klopte daar niets van. Hij zag er zo mogelijk nog slechter uit dan daarvoor.

Bij de politieauto stond een medewerker van de politie in Borgarnes. Een man van middelbare leeftijd die Elma zich niet herinnerde eerder te hebben gezien. Hij was voor hen ter plaatse aangekomen en had al gesproken met de mensen die het lijk hadden gevonden. Twee jonge jongens die met de ouders van een van hen in een zomerhuisje bij de berg verbleven. Ze speelden verstoppertje op het lavaveld toen ze het lijk zagen. De politieman hield zijn hand boven zijn ogen tegen de zon. Hoewel er weinig wind stond was het zo koud dat Elma een rilling over haar rug voelde lopen en ze trok haar sjaal dichter om haar hals. Uit haar ooghoeken zag ze dat Sævar zijn dunne jasje om zich heen trok.

‘Het is geen fraai gezicht,’ zei de politieman nadat ze elkaar hadden begroet. ‘Maar jullie zijn wel wat gewend daar bij de recherche.’

Elma glimlachte. De meeste zaken die op haar bureau belandden waren verkeersongelukken en inbraken. Ze kon op de vingers van één hand tellen hoe vaak zij een lijk had gezien. Toen ze begon bij de recherche van Vesturland rekende ze op een rustige werkplek, al was het gebied groot. Ze zat er echter nog maar een week toen er een lijk werd gevonden bij de oude vuurtoren in Akranes. Een moordzaak die veel aandacht had gekregen in de pers.

‘Het is moeilijk om daar je werk te doen,’ ging de man verder. ‘Het is er diep en nauw. Je moet je bukken om er echt in te komen. Die arme jongens dachten dat ze een zwarte elf hadden gezien en zijn erg geschrokken.’

‘Een zwarte elf?’ Elma trok haar wenkbrauwen op.

‘Je snapt het wel als je het lijk ziet.’

Het was niet eenvoudig om over het hobbelige lavaveld te klauteren. Elma moest goed haar best doen om haar evenwicht te bewaren en

zich niet te bezeren aan de scherpe lavarichels. Ze keek omlaag en concentreerde zich erop haar voeten neer te zetten op plaatsen die stevig leken. Twee keer gebeurde het dat het mos wegzakte onder haar voeten en ze was bijna gevallen. Ze nam even de tijd om om zich heen te kijken in deze schitterende omgeving. Ze waren aan de zuidkant van de berg, waar je de ringweg en de mensen die op het parkeerterrein bij de berg hadden geparkeerd niet kon zien.

De politieman had de plaats waar het lijk gevonden was gemarkeerd. Anders zou het moeilijk zijn geweest om het terug te vinden in het lavaveld, waar elke rots op de andere leek. Zelfs toen ze bleven staan zag Elma niet waar het lijk kon zijn. Pas toen de politieman het aanwees, zag ze dat er onder het mos een smalle grot schuilging. Ze wist niet of ze het een grot of een spleet moest noemen. De opening lag schuin omlaag en leek niet erg groot. Toen ze neerhurkte, zag ze dat de grot eigenlijk veel dieper en breder was dan ze in eerste instantie had gedacht. De opening zelf was smal, maar binnen was genoeg ruimte voor een volwassen mens om gebogen te staan.

Sævar pakte een zaklantaarn aan van de politieman en tuurde in het duister. De lichtbundel danste over de donkere lava terwijl Elma de grot in klom en voorzichtig verder naar binnen liep. Zodra ze binnen was, waren alle geluiden zo ver weg dat het was alsof ze een zacht gebrom hoorde. Misschien was het gewoon haar eigen ademhaling die tegen de lavawanden aan echode. Ze keek achterom naar Sævar en voelde zich opeens onprettig in dit nauwe hol. Ze herpakte zich en keek naar binnen. Toen het licht van de zaklantaarn de ruimte verlichtte, stakte haar adem.

Elma begreep nu waarom de jongens dachten een zwarte elf te hebben gezien. Het lijk was gehuld in donkere kledingstukken en het hoofd lag iets hoger dan het lichaam. De schedel was niet zwart, maar lichtgrijs en bruin van kleur, met hier en daar nog wat plukken haar. Er was niets over van het gezicht, geen huid, alleen gapende lege oogkassen en onbedekte tanden.

Sævar liet de lichtbundel omlaaggaan over het lichaam en de kleding: een zwarte jas, een blauw T-shirt en een spijkerbroek. Alles was donker geworden en zag er halfvergaan uit. Opeens ging het licht van de zaklantaarn uit. Elma draaide zich om en zag Sævars krijtwhite gezicht. Opnieuw werd het stikdonker toen Sævar zich omdraaide, enkele stappen achteruit zette en zich vooroverboog. Elma hoorde hem een paar keer kokhalzen voor hij overgaf boven de lava.

Eerste druk augustus 2022

Dit is het tweede deel in de serie IJslandse moorden.

Oorspronkelijke titel *Stelpur sem ljúga*

Oorspronkelijke uitgever Veröld

Copyright © 2019 Eva Björg Ægisdóttir

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willemien Werkman

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6106 3

ISBN e-book 978 90 261 6107 0

ISBN luisterboek 978 90 261 6208 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.